

LARS KEPLER ZRCADLOVÝ MUŽ

15
MILIONŮ
PROBANTCH
VYTIŠKŮ SÉRIE
S JOONOU
LINNOU

.....
KRIMIROMÁNHOŠT

LARS KEPLER

ZRCADLOVÝ MUŽ

LARS KEPLER

PŘELOŽILA
KAROLÍNA KLOUČKOVÁ

ZRCADLOVÝ MUŽ

.....
BRNO 2020

Spejlmannen

Copyright © Lars Kepler, 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover photo © Love Lannér

Cover design © Hummingbirds

Translation © Karolína Kloučková, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020

ISBN 978-80-275-0400-8

Eleonor skrz špinavá okna třídy sleduje, jak prudký vítr žene ulicí prach a jak ohýbá stromy i keře.

Jako by kolem školy proudila řeka.

Tichá a kalná.

Rozezní se zvonek a žáci si balí učebnice a sešity. Eleonor vstane a zamíří s ostatními do šatny.

Pozoruje Jenny Lindovou ze své třídy, která stojí u své skříňky a zapíná si bundu.

Její tvář a plavé vlasy se zrcadlí ve vyboulených plechových dvířkách.

Jenny je zvláštní a krásná. Její pronikavé oči Eleonor zneklidňují a vhánějí jí do tváří horko.

Jenny je extravagantní, fotografuje a jako jediná z nejvyšších ročníků čte knížky. Minulý týden slavila šestnácté narozeniny a Eleonor jí byla poblahopřát.

O Eleonor se nikdo nezajímá, není dost krásná, to sama dobře ví. I když Jenny jí jednou řekla, že by s ní ráda nafotila sérii portrétů.

Bylo to po tělocviku, ve sprše.

Eleonor si vezme věci a vykročí za Jenny k východu.

Vítr žene písek a loňské listí podél krémově bílé fasády a na školní dvůr.

Lano v rychlém rytmu bičuje stožár.

Jenny dojde ke stojanu s koly, zastaví se, cosi vykřikne, rozčileně gestikuluje a pak vykročí bez kola dál. Eleonor jí propíchla pneumatiku, říkala si, že by pak mohla Jenny pomoci s taškou a kolem až domů.

Mohly by si znovu popovídat o těch portrétech, o tom, že černobílé fotografie jsou jako sochy tvořené světlem.

Zastaví fantazii dřív, než dospěje k prvnímu polibku.

Eleonor jde za Jenny kolem stadionu Backavallen.

Zahrádka před restaurací je prázdná, bílé slunečníky se třepotají ve větru.

Říká si, že Jenny dožene, ale netroufá si.

Jenny jde rychle a na kruhovém objezdu s novou sochou odbočí doprava.

Eleonor se drží na chodníku v Eriksberské ulici asi dvě stě metrů za ní.

Nad vrcholky stromů se honí mraky.

Jennyiny světlé vlasy poletují ve větru, a když kolem projede zelený linkový autobus, jejich prameny jí zakryjí obličej. Země se pod tíhou vozu zachvěje.

Nechají za sebou poslední budovy a minou skautské středisko. Jenny přejde šikmo přes ulici a pokračuje po protějším chodníku.

Mezi mraky probleskují sluneční paprsky a ozařují plot. Jenny bydlí v krásné vile u jezera Forssjö, hned u vody.

Eleonor jednou přes hodinu stála před jejich domem. Našla knížku, kterou Jenny ztratila. Sama ji schovala, ale nakonec se neodvážila zazvonit a jen ji hodila do schránky.

Jenny se zastaví pod prověšeným elektrickým vedením a zapálí si cigaretu. Potom jde dál. Lesklé knoflíky na rukávu její bundy na slunci poblikávají.

Eleonor za sebou slyší dunění těžkého vozidla.

Země se zhoupne a okolo ní vysokou rychlostí projede kamion s polskou poznávací značkou.

V následujícím okamžiku zakvílí brzdy a návěs se stočí do strany. Kamion prudce zabočí ke krajnici, přejede travnatý pás a těsně za Jenny vjede na chodník. Potom řidič těžké vozidlo zastaví.

„Co to sakra...“ zvolá Jenny v dálce.

Z modré plachtové střechy návěsu stéká voda a zanechává v prachu lesklou stopu.

Dveře se otevřou a z kabiny vyleze řidič. Přes záda se mu napíná černý kožený kabát se zvláštními šedými skvrnami.

Zvlněné vlasy mu sahají téměř po ramena.

Rychlými kroky se blíží k Jenny.

Motor běží a z chromovaných výfuků uniká tenký pramínek kouře.

Eleonor se zastaví a vidí, jak řidič udeřil Jenny přímo do obličeje.

Několik popruhů se uvolnilo z ok a část plachty se vzdouvá ve větru. Eleonor teď přes ni na Jenny nevidí.

„Haló?“ zavolá Eleonor a pokračuje kupředu. „Co to děláte?“

Srdce se jí v hrudi divoce rozbuší.

Když těžká látka opět zplihne, vidí, že Jenny upadla na chodník několik metrů před kamionem.

Jenny leží na zádech, zvedá hlavu a s krví mezi zuby se zmateně usmívá.

Vítr znovu zvedá plachtu.

Eleonor se podlamují nohy. Vleze do vlhkého příkopu. Vytáhne mobil, aby zavolala policii, ale ruce se jí třesou tak silně, že telefon upustí.

Sehne se pro něj, zvedne oči a pod kamionem vidí, jak Jenny kope nohama a řidič ji zvedá ze země.

Kolem projede troubící auto a Eleonor se po silnici rozběhne ke kamionu.

Řidič si otře zkrvavené ruce o džíny, jeho zrcadlové sluneční brýle se na slunci zalesknou, muž vyleze zpátky do kabiny, přibouchne dveře, zařadí rychlost a s jedním kolem dosud na chodníku se prudce rozjede. Ze suché trávy se zvedne poslední obláček prachu, kamion najede na silnici a zrychlí.

Eleonor se udýchaně zastaví.

Jenny Lindová je pryč.

Na zemi leží jen zašlápnutá cigareta a taška s učením.

Po prázdné silnici víří prach. Vítr jej v oblacích pohání přes pole a ohrady. Navěky se bude vítr prohánět po zemi.

Jenny Lindová leží v malém, dehtem natřeném dřevěném člunu na temném jezeře. Podlaha pod ní na vlnách povrzává.

Probudí ji nevolnost.

Podlaha se houpe.

Bolí ji ramena, pálí zápěstí.

Pochopí, že je uvnitř kamionu.

Je svázaná a ústa má zalepená. Leží na boku na podlaze a ruce má spoutané nad hlavou.

Nevidí dobře — její oči jako by ještě spaly.

Plachtou tu a tam pronikají sluneční paprsky.

Mrká, zorné pole se jí před očima rozpadá a zase spojuje.

Je jí strašně špatně a hlava jí třeští.

Na asfaltu pod ní duní mohutné pneumatiky.

Ruce má páskou připoutané k jedné z tyčí, na nichž je napnutá plachta.

Jenny se snaží přijít na to, co se stalo. Někdo jí zakryl ústa a nos studeným hadrem.

Zaplaví ji vlna strachu.

Podívá se dolů a vidí, že se jí šaty vyhrnuly až k pasu, ale punčocháče má pořád na sobě.

Kamion rychle ujíždí po rovné silnici, motor běží pravidelně.

Jenny se zoufale snaží najít nějaké rozumné vysvětlení, příčinu omylu, ale vlastně už chápe, co se stalo. Jediná odpověď je taková, že se právě nachází přesně v té situaci, jaké se všichni nejmíc obávají, jakou znají z hororů a k níž ve skutečnosti nikdy nesmí dojít.

Nechala kolo u školy a vyrazila domů pěšky, předstírala, že neví o Eleonor, která ji sledovala. Zničehonic k ní ze silnice sjel ten kamion, vjel až na chodník.

Rána do obličeje byla tak nečekaná, že Jenny vůbec nestihla zareagovat, a než stačila vstát, měla na obličeji ten vlhký hadr. Netuší, jak dlouho byla v bezvědomí.

Nedokrvené ruce má úplně studené.

Hlava se jí točí a oči chvílemi vypovídají službu.

Spočívá tváří na podlaze.

Snaží se klidně dýchat, nesmí zvracet, dokud má ústa zalpená.

Ve škvíře na podlaze ulpěla suchá rybí hlava. Vzduch uvnitř návěsu je prosycený jakýmsi sladkým pachem.

Jenny znovu zvedne hlavu, zamrká a vpředu v přívěsu spatří kovovou skříňku s visacím zámekem a dvě plastové vany připoutané silnými popruhy. Podlaha okolo nich je mokrá.

Zkouší si vybavit, co říkávají ženy, které přežily setkání se sériovým vrahem — jestli je lepší se bránit, nebo s ním navázat vztah řečmi o orchidejích.

Pokoušet se křičet skrz lepicí pásku je zbytečné, nikdo by ji neslyšel. Možná leda tak řidič.

Musí být naopak zticha, je lepší, když neví, že se probrala.

Posune se tělem vzhůru, zatne svaly a zvedne hlavu k rukám.

Kamion se rozkýve a Jenny se obrátí žaludek.

Ústa se jí zaplní zvratky.

Svaly se roztřesou.

Páska se jí zařezává do kůže.

Znecitlivělými prsty zachytí okraj pásky a uvolní si ústa. Plive, klesne zpátky na bok a snaží se kašlat potichu.

Zrak má zastřený tím, co jí přiložil k nosu.

Když se podívá na kovové tyčky, které drží plachtu na korbě, jako by se dívala skrz pytlouinu. Každý ze sloupků sahá až ke stropu, ohýbá se v pravém úhlu, pokračuje dál po stropě a pak zase sbíhá po protější straně korby dolů. Konstrukce je po bocích pospojovaná vodorovnými tyčkami.

Zamrká, snaží se zaostřit a všimne si, že na druhé straně korby tyčky chybějí — plachta je tam vyztužená pěti řadami všitých latí.

Jenny chápe, že na tom místě se dá plachta vyrolovat nahoru, když se do kamionu nakládá zboží.

Kdyby dokázala protáhnout spoutané ruce u stropu po celé délce kovového oblouku až na druhou stranu, třeba by se jí podařilo plachtu otevřít a zavolat o pomoc nebo upoutat pozornost nějakého řidiče.

Pokusí se sunout ruce podél sloupku, ale okamžitě se zarazí. Ostrý plast se jí zařezává do kůže.

Kamion přejede do vedlejšího pruhu, Jenny zavravorá a udeří se do spánku.

Znovu se posadí, několikrát polkne a vzpomene si na ráno, na snídani, na topinky s marmeládou. Máma mluvila o tom, že její tetě včera voperovali čtyři stenty do koronární tepny.

Jennyin mobil ležel vedle jejího hrnku s čajem. Zvuk měla vypnutý, ale i tak očima pošilhávala po zprávách na displeji.

Otec si toho všiml a rozzlobil se, protože mu to přišlo nezdořilé, a ji jeho nespravedlnost rozčílila.

„Co proti mně pořád máš? Co jsem udělala? Jsi jenom nespokojený se svým vlastním životem!“ zakřičela na něho a odešla z kuchyně.

Podlaha se naklání a vůz zpomaluje, jede do kopce a podřazuje.

Sluneční záře chvílemi proniká skrz plachtu a špinavá podlaha se v ní leskne.

Mezi hrudkami suché hlíny a černého listí leží něčí přední zub.

Jenny se do krve vyplavuje adrenalin.

Pátrá očima kolem sebe.

Sotva metr od sebe vidí dva ulomené nehty s červeným lakem. Po jedné z tyček stékala krev, na šroubu v podlaze se zachytil pramen vlasů.

„Panebože, panebože, panebože,“ mumlá Jenny a sesune se na zem.

Nehybně sedí, snaží se ulevit zápěstím. Ruce jí brní, když se do nich vrací krev.

Třese se po celém těle, snaží se znovu vztyčit, ale páska se zasekla.

„Dokážu to,“ šeptá.

Musí přemýšlet, nepanikařit.

Trochu nakloní zápěstí, zatáhne do strany a vidí, že podél spodní tyčky může popojít dopředu.

Protahuje ruce okolo nerovností, dýchá příliš rychle. Když dospěje k přední části vozu, sevře tyčku oběma rukama a zabere, ale tyčka je přivařená k poslednímu sloupku a nedá se s ní pohnout.

Zrak jí padne na kovovou bednu — visací zámek je otevřený a pohupuje se v oku.

Vtom se jí žaludek zvedne novou vlnou nevolnosti, ale nemůže čekat, cesta může kdykoli skončit.

Nakloní se tak daleko od stěny, jak jen dokáže, natáhne ruce a nakonec na visací zámek dosáhne ústy. Opatrně jej vytáhne z oka, klekne si a pustí si zámek do klína. Pomalu roztaáhne nohy a nechá jej tiše dopadnout na podlahu.

Těžký kamion se v zatáčce nakloní a skříňka se otevře.

Je plná štětců, plechovek, kleští, pilek, nožů, čisticích prostředků a hadrů.

Jenny se zrychlí tep, v hlavě jí pulzuje.

Zvuk motoru se najednou změní a kamion zpomaluje.

Jenny znovu vstane, natáhne se do strany, hlavou podrží dvířka a na jedné polici spatří mezi dvěma plechovkami nůž se špinavou plastovou střenkou.

„Pomoz mi, bože, pomoz mi,“ zašeptá.

Kamion prudce odbočí a dvířka skříňky ji udeří do hlavy tak silně, až na několik vteřin ztratí vědomí a padne na kolena.

Zvrací a znovu se zvedá na nohy, vidí krev kapající ze zápěstí na špinavou podlahu.

Předkloní se, ústy dosáhne k noži a sevře jej mezi zuby právě v tom okamžiku, kdy vozidlo se zasyčením zastaví.

Když vytahuje nůž ze skříňky, ozve se škrábavý zvuk.

Opatrně nasměruje zrezivělé ostří mezi své ruce a začne řezat.

Jenny svírá v ústech rezavý nůž a snaží se přeříznout pásku, kterou má spoutané ruce. Když vidí, že ostří zatím do bílého plastu téměř neproniklo, sevře rukojeť v zubech pevněji a přidačí.

Myslí na svého otce. Na jeho smutný obličej, když na něho ráno křičela, na poškrábané sklíčko v jeho hodinkách a bezmocná gesta.

Nepřestává řezat, i když jí ústa už nesnesitelně bolí.

Po střínce stékají sliny.

Hlava se jí točí a Jenny se skoro vzdává naděje, když vtom se ozve prasknutí. Nůž pronikl skrz.

Roztřesená padne na bok a nechá nůž cinknout o podlahu. Znovu vstane, najde ho, přejde k pravé straně korby a naslouchá.

Ticho.

Musí být rychlá, ale ruce se jí tolik třesou, že nejdřív nedokáže nožem do plachty proniknout.

Několik vteřin se ozývá jakési bzučení.

Jenny sevře stříenku pevněji v rukou a opatrně plachtu prořízne shora dolů těsně vedle posledního sloupku. Rozevře otvor a vyhlédne ven.

Zastavili u samoobslužné čerpací stanice pro nákladní vozy. Na zemi se povalují krabice od pizzy, špinavé hadry a kondomy.

Srdce jí buší tak divoce, že sotva dýchá.

Na dohled nejsou žádní lidé ani žádná auta.

Vítr žene po asfaltu papírový kelímek.

Jenny se zvedá žaludek, ale potlačí dávicí reflex a ztěžka polkne.

Po zádech jí stékají čůrky potu.

Třesoucí se rukou prořízne plachtu vodorovně, těsně nad jednou z kapes s prknem. Myslí na to, že vyleze ven, uteče do lesa a schová se.

Náhle zaslechne těžké kroky a zařinčení kovu.

Zrak jí znovu selhává.

Vyleze ven, stojí na okraji přívěsu, cítí vítr ve tváři, drží se plachty, zavravorá a upustí nůž. Když pohlédne na zem, opět ji zachvátí závrať, má pocit, že celý kamion padá na bok.

Přistane na zemi a v kotníku ji zabolí. Udělá první krok a dokáže se udržet na nohou.

Tolik se jí točí hlava, že nedokáže jít rovně. Její mozek reaguje na každý nový pohyb ještě silnějším protipohybem.

Naftové čerpadlo rytmicky duní.

Jenny zamrká a spatří mohutnou postavu, která obchází přívěs. Zastaví se, vrávoravě ucouvne. Musí znovu zvracet.

Skloní se pod zablácenou točnicí mezi tahačem a návěsem a vidí, že postava chvátá opačným směrem.

Snaží se udržet jedinou myšlenku — musí se ukrýt.

Zvedne se na roztřesené nohy a uvědomí si, že před řidičem do lesa neuteče.

Neví, kde se muž právě teď nachází.

Krev jí pulzuje v uších.

Musí se vrátit na silnici a zastavit nějaké auto.

Země se jí houpe pod nohama, okolo se míhají stromy, žlutá tráva v příkopu se chvěje.

Řidiče není nikde vidět. Jenny si pomyslí, že mohl obejít kamion nebo se skrýt za velikými pneumatikami.

Žaludek se znovu ozývá.

Rozhlíží se do všech stran, přidržuje se korby, mrká a snaží se přijít na to, kde je nájezd na silnici.

Náhle se ozve šoupavý zvuk.

Musí utéct, musí se schovat.

Vykročí podél kamionu dozadu, kde uvidí několik popelnic, informační tabuli a pěšinu do lesa.

Docela blízko se ozve motor.

Sklopí oči k asfaltu, snaží se vzchopit, pomyslí si, že bude volat o pomoc. Vtom se vedle ní mihne stín, veliká ruka ji sevře okolo kotníku a povalí na zem. Jenny upadne na bok, a když narazí ramenem do asfaltu, bolestivě jí lupne v krku. Řidič je pod kamionem a táhne ji k sobě. Jenny se snaží držet pneumatiky, přetočí se na záda, kope volnou nohou, narazí do odpružení, odře si kotník, vyprostí se a vyplazí se ven.

Postaví se, všechno okolo se kymácí. Dívka polkne zvratky, slyší rychlé kroky, myslí si, že řidič obíhá kamion.

Odklopýtá stranou, sehne se pod hadicí výdejního stojanu, vykročí směrem k lesu tak rychle, jak jen dokáže, rozhlédne se a do někoho narazí.

„Haló, copak se děje?“

Je to policista, který stojí a močí do vysoké trávy. Chytí ho za bundu, málem upadne a strhne ho s sebou.

„Pomozte mi...“

Pustí ho a zavrávorá.

„Ustupte kousek,“ řekne muž.

Jenny polkne a znovu se pokouší zachytit jeho bundy. Policista ji odstrčí a ona upadne do trávy, klesne na kolena a opře se rukama o zem.

„Prosím,“ zasípá, než se pozvrací.

Země se zakymácí a Jenny padne na bok, mezi stébly trávy vidí policejní motorku a postřehne odraz pohybu na lesklém výfuku.

Řidič kamionu se přibližuje dlouhými kroky. Jenny otočí hlavu a vidí jeho špinavé džíny a kožený kabát jako přes poškrábané sklo.

„Pomozte mi,“ řekne znovu a bojuje, aby potlačila zvracení.

Pokusí se vstát, ale musí znovu zvracet. Slyší, jak spolu muži hovoří. Jeden hlas říká něco jako „To je moje dcera“ a vysvětluje, že to není poprvé, co utekla z domu a vypila moc alkoholu.

Znovu se jí zvedne žaludek, v ústech cítí žaludeční šťávy, rozkašle se a pokouší se něco říct, ale jenom zase zvrací.

„Co může člověk dělat? Hrozit jí zabavením mobilu?“

„To znám,“ směje se policista.

„No tak, holka,“ řekne řidič a pohladí ji po zádech. „Všechno to vyzvracej, za chvíli ti bude líp.“

„Kolik jí je?“ ptá se policista.

„Sedmnáct. Za rok už si bude rozhodovat sama... ale kdyby na mě dala, chodila by pěkně na gympl, aby jednou nemusela řídit nákladák.“

„Prosím,“ šeptá Jenny a otírá si ústa od lepkavých zvratků.

„Nemohla by přespat na záchytce?“ zeptá se řidič.

„To ne, když je jí teprve sedmnáct,“ odpoví policista a přijme hlášení z vysílačky.

„Neodjíždějte,“ kašle Jenny.

Policista beze spěchu kráčí k motorce a ukončí hovor s centrálou.

Nedaleko zakráká vrána.

Do rozechvělé vysoké trávy se opírá vítr a Jenny sleduje, jak si policista nasazuje přilbu a rukavice. Ví, že musí vstát, a položí dlaně na zem. Má takovou závrať, že se málem svalí na bok, ale pak se vzepře a zvedne se na kolena.

Policista nasedne na motorku a nastartuje. Jenny na něho volá, ale on neslyší.

Když zařadí rychlost a rozjede se, kousek od ní zamává křídly vrána.

Jenny se zhrouť do trávy a slyší, jak pod koly motocyklu skřípou kamínky a policista odjíždí.

Pamele se líbí krystalky tajícího sněhu na sjezdovce. Lyže se mezi ně ostře zařezávají.

Ona i její dcera Alice sice používají opalovací krém, ale i tak se trochu opálily. Martin se spálil na nose a pod očima.

Dnes poobédvali na venkovní zahrádce u vrcholové chaty a na sluníčku bylo takové horko, že si Pamela i Alice svlékly bundy a seděly venku jenom v tričku.

Všichni tři měli tak namožená stehna, že se rozhodli zítra lyžování vynechat.

Alice s Martinem půjdou místo toho lovit siveny a Pamela si zajde do hotelových lázní.

Když bylo Pamele devatenáct, jezdila se svým kamarádem Dennisem po Austrálii, v jednom baru se seznámila s mladíkem jménem Greg a vyspala se s ním. Když se vrátila domů do Švédska, zjistila, že je těhotná.

Pamela poslala do baru v Port Douglasu dopis adresovaný „Gregovi s jasně modrýma očima“. O měsíc později jí odpověděl, že má vztah a že je ochotný zaplatit jí potrat.

Porod byl těžký a skončil akutním císařským řezem. Ona i holčička přežily, ale protože jí lékaři nedoporučili další děti, snažila se od té doby už znovu neotéhotnět. Dennis byl stále s ní, podporoval ji a přemluvil ji, aby uskutečnila svůj sen a šla na vysokou školu studovat architekturu.

Po pěti letech studia získala Pamela téměř okamžitě práci v jedné malé stockholmské firmě, a když navrhovala vilu na Lidingö, seznámila se s Martinem.

Martin vykonával stavební dozor, jezdil po celé zemi a se svými pronikavýma očima a dlouhými vlasy vypadal jako rozevlátá rocková hvězda.

Poprvé se políbili na večírku u Dennise. Když bylo Alici šest, sestěhovali se k sobě a o dva roky později se vzali. Teď je

Alici šestnáct a chodí do prvního ročníku gymnázia. Už je osm hodin večer a za okny jejich hotelového apartmá se setmělo. Jídlo si objednali na pokoj a Pamela honem, než jídlo přinesou, uklízí rozházené svetry a ponožky.

Martin si ve sprše prozpěvuje *Riders on the Storm*.

Domluvili se, že povečeří u televize, otevřou si láhev šampaňského, a až Alice usne, zamknou dveře a pomilují se.

Pamela sesbírá všechny dceřiny svršky a vejde do jejího pokoje.

Alice sedí na posteli jenom ve spodním prádle a s telefonem v ruce. Vypadá jako Pamela zamlada, má stejné oči, stejné vlnité kaštanové vlasy.

„Ten kamion měl kradené značky,“ řekne a pohlédne na Pamelu.

Před dvěma týdny proběhla médii zpráva o únosu v Katrineholmu. Někdo tam zbil a odvezl dívku, která byla stejně stará jako Alice.

Jmenuje se Jenny Lindová, jako ta slavná zpěvačka.

Do hledání dívky a polského kamionu se zapojilo snad celé Švédsko.

Policie žádala veřejnost o pomoc a dostala spoustu tipů, ale prozatím nenašla po dívce ani stopu.

Pamela se vrátí do obývacího pokoje, upraví polštáře na pohovce a zvedne z podlahy dálkové ovládání.

Okny dovnitř dotírá tma.

Když se ozve zaklepání na dveře, trhne sebou.

Právě se chystá otevřít, když z koupelny vyjde Martin. Zpívá si a usmívá se. Je nahý a mokré vlasy má zamotané do ručníku.

Pamela ho zatlačí zpátky do koupelny, a když ženu se servírovacím stolkem pustí dovnitř, slyší, že si její muž v koupelně dál prozpěvuje.

Pamela se podívá do svého telefonu, aby se zabavila, než žena prostře stůl v obývacím pokoji. Napadne ji, že se tomu zpěvu z koupelny určitě diví.

„Jinak je úplně v pořádku,“ zavtipkuje.

Žena úsměv neopětuje, jenom Pamele podá stříbrný tácek s účtem a požádá ji, aby potvrdila částku a podepsala se.

Pamela zavolá Martina z koupelny, zajde pro Alici a potom se všichni tři usadí s talíři a skleničkami na obrovskou postel.

Při jídle sledují nový horor.

O hodinu později Pamela i Martin spí.

Když film skončí, Alice vypne televizi, sundá mámě brýle, uklidí talíře a skleničky, zhasne, vyčistí si zuby a odejde do svého pokoje.

Městečko v údolí brzy ztichne. Někdy po třetí hodině v noci se na obloze objeví polární záře. Připomíná stříbromodré stromy ve spálené krajině.

Pamelu probudí ze spánku chlapecké vzlyky. Pláč utichne dřív, než si stačí uvědomit, kde je.

Nehybně leží a myslí na Martinovy noční můry.

Pláč přichází z podlahy vedle postele.

Když spolu začali chodit, míval noční můry často, zdávalo se mu o mrtvých chlapcích.

Pamele přišlo dojemné, že dospělý muž dokáže přiznat, že se bojí strašidel.

Vzpomíná na noc, kdy se probudil s křikem.

Posadili se spolu do kuchyně a pili heřmánkový čaj. Vlasy se Pamele ježily hrůzou, když jí jednoho z mrtvých chlapců podrobně popisoval.

Byl šedý v obličeji, uhlazené vlasy měl zvlhlé krví, nos zlomený a jedno oko vypadlé.

Ozve se další vzlyk.

Pamela už je úplně vzhůru a opatrně otočí hlavu.

Radiátor pod oknem slabě hučí a záclona nad ním se v proudu teplého vzduchu vzdouvá, jako by se za ní schovávalo dítě a tisklo se obličejem k látce.

Chtěla by Martina probudit, ale neodvažuje se promluvit.

Ten pronikavý pláč se ozývá znovu, těsně vedle postele, zdola, od podlahy.

Pamela s bušícím srdcem zašátrá rukou po Martinovi, ale v posteli nikdo není, prostěradlo je studené.

Přitáhne si nohy k tělu a schoulí se. Najednou má pocit, jako by se pláč pohyboval okolo postele směrem k ní. Potom vzlyky opět utichnou.

Opatrně se natáhne k lampičce na nočním stolku. Ve tmě nevidí ani svou vlastní ruku.

Má pocit, že lampa je dál než včera večer.

Ostražitě naslouchá, jestli se v blízkosti něco nehýbe, šátrá rukou, nahmatá stojan lampy a prsty přejeďe po kabelu směrem dolů.

Právě když nahmatá vypínač a rozsvítí, od okna se znovu ozve pláč.

Pamela v náhlém světle zamrká, nasadí si brýle, vstane z postele a uvidí, že Martin leží v pyžamových kalhotách na podlaze.

Zdá se mu cosi děsivého a tváře má vlhké od slz. Pamela si klekne vedle něho a položí mu ruku na rameno.

„Miláčku,“ řekne tiše. „Lásko, spadl jsi...“

Martin vykřikne a vytřeští na ni oči.

Zmateně mrká, rozhlíží se po hotelovém pokoji a znovu na ni pohlédne. Jeho rty se pohybují, ale nevyjde z nich ani slovo.

„Spadl jsi z postele,“ řekne Pamela a v uších cítí zrychlený pulz.

Martin se posadí, opře se o zeď, otře si ústa a zírá před sebe.

„Co se ti zdálo?“

„Nevím,“ zašeptá.

„Zlý sen?“

„Nevím. Šíleně mi buší srdce,“ odpoví tiše a přesune se na postel.

Pamela si lehne na svou stranu a vezme ho za ruku.

„Neměl by ses dívat na ty horory,“ řekne.

„To ne,“ usměje se Martin a pohlédne jí do očí.

„Ale víš přece, že je to všechno jenom jako,“ pokračuje Pamela.

„Vážně?“

„Není to opravdická krev, jenom spousta kečupu,“ vtipkuje dál a štípne ho do tváře.

Potom zhasne a přitáhne si ho k sobě. Milují se tak tiše, jak to jen jde, a usnou v objetí.